

tykke“ *paa Hustruens Vegne* — d. v. s. at hun er umyndig — og saa om han skal give sit Samtykke til hendes Beslutninger som en med hende ligestillet og ligeberettiget Person. Det er kun det sidste, jeg anbefaler som den „ideale“ Ordning. Hermed haaber jeg at have løst „Striden“.

Men et ganske *andet* Spørgsmaal bliver det jo saa, om min Opfattelse af, hvilken Lovordning der i og for sig vilde være den „ideale“, er rigtig eller ikke.

I saa Henseende skal jeg væsentlig indskrænke mig til at henvise til Astrid Stampedes og mine Artikler derom i „Kvinden og Samfundet“ 1885 Nr. 1 og 2 samt til den Forhandling derom, som synes at skulle komme i Gang mellem Dhr. E. Elberling og Fr. Bajer, og som jeg ikke ønsker at foregribe. Kun saa meget maa jeg dog sige over for Fru Nørlunds tilsyneladende saa vægtige Grunde *imod* Fællesraadighed:

Vi ere vel enige om, at den Ordning er den bedste, som bedst faar Ægtefællerne til at „gaa i Spænd“ sammen og „trække Læsset“ i Enighed. Fru Nørlund mener imidlertid, at dette saa langt fra opnaas eller endog blot fremmes ved en Ordning, der „tvinger“ dem til at skulle blive enige, for at en Beslutning kan tages, at en saadan „*Tvang*“ tværtimod vil oprøre selvstændige Personligheder og derved fjerne dem fra hinanden — bringe Ufred ind, hvor der vilde være Fred, hvis man blot lod dem faa *Lov* til at gaa hver sine Veje.

Jeg deler ikke denne hendes Frygt. Jeg tror ikke, det er uberettiget at gaa ud fra som *det almindelige*, at 2 Ægtefæller, som jo dog maa forudsættes at have stiftet deres Ægteskab for Fællesskabets Skyld, *kunne* komme ud af det med hinanden, og *kunne* blive enige, naar de tale alvorlig sammen om Tingene. Og derfor tror jeg, vi bør gjøre, hvad der kan gjøres, ogsaa ad Lovgivningens Vej — og det er alligevel ikke saa lidt — for at vænne dem til at drøfte deres fælles Anliggender i Fællesskab. Men det opnaar man ikke ved at give hver sit at raade over. Kun ved „Samraaden“ skaber man „Samraad“. Det er efter min Mening den værste Ulykke ved den nuværende Ordning, at den ligefrem lægger alt til rette for Manden til at gaa paa egen Haand og ikke blot ikke raadspørge sin Kone men end ikke fortælle hende, hvad han foretager sig med deres fælles Anliggender. For *fælles* — det er nu i Følge Sagens Natur med Nødvendighed ethvert Anlig-